

ВЕСЕЛИН АНДРЕЕВ

ВОЛ ПО ТЕРЛИЦИ

chitanka.info

Да сте обували някога вол с терлици? Не сте? Хе, че какво знаете тогава...

Вървахме в дълъг поход, бойците вече изнемогваха от глад. А не биваше да влизаме по селата, нито с бой да вземем хляб — отивахме към Мургащ, дето трябваше да се събере цялата бригада. Престъпление щяхме да извършим, ако полицията ни усетеше и тръгнеше по нас...

Но как да нахраним петдесет души, повечето нови партизани, още несвикнали на глад?

Дълго мислихме, а нищо не измислихме.

И неочаквано Ангел и Чавдар предложиха чудесен план...

В тъмната априлска вечер тримата се спуснахме към Мирково. Оправяхме се по светлините, пък и двамата познаваха всяка пътечка — нали отивахме в родното им село. Когато наближихме, електричеството изгасна — някъде пак имаше въздушна тревога. Тъкмо за нас!

Прехвърляхме се от градина в градина, от двор в двор. Като прескочихме един дувар, тупнахме в нещо меко, вълнесто, което се заблъска в краката ни и ужасно заврещя. Дигна се грозна олелия, която изпълни тихата нощ. Бяхме тупнали сред стадо овци. Бързо избягахме.

Трябваше да пресечем главната улица — шосето. Излязохме на един ъгъл, притаихме се. Надолу, на стотина крачки, някой святкаше с кибритени клечки и говореше високо — палеха цигари. Сигурно са полицаи, рекохме си, никой друг не може да се движи по това време.

Тръгнаха към нас. Залепени на дувара, тримата не дишахме. Кабарите на ботушите им чаткаха по измития от дъжда чакъл, та дори да мръднехме, нямаше да ни чуят, но ние бяхме като каменни... Ето, вече са близо, а не ги виждаме, те пък хич не могат да ни видят, И ги усещахме все по-близо, съвсем близо, до нас... В миг протягаме ръце, сграбчваме двамата за дългите шинели, те изврещяват — може би си мислят, че таласъми са изскочили из земята, и падат от страх. Затискаме им устата, полицаите хъркат като недоклано прасе и примират. Ето ти две пушки и ботуши, и дрехи...

Чудесно!

Чудесно — само че ние трябваше да нахраним другарите си, а не да ги предадем. Нали помните — никой не биваше да усети, че тук се

движат партизани! И стискахме един другиму ръцете си, да не се хвърли някой... Майчице, колко сили ни трябваша, за да се сдържим...

Преминахме безшумно шосето и влязохме в голям двор. В първия обор имаше коне, в другия — овце, в третия — крави, в четвъртия — волове. Всичко беше на един богаташ, върл изедник.

Драсках клечки кибрит и оглеждахме воловете. Ангел разбираше от тия работи. Той опипваше всяко добиче от шията до опашката, но все не му харесваха — били слаби. Подканях го да бърза. Най-последно рече: „Той ще е!“ и опаса колана си около врата му.

Изкарахме го на двора, трябваше да поемаме към балкана, а ето ти беля: волът беше подкован и страшно чаткаше по камъните. Може би на нас така ни се струваше, но сякаш ехтеше по цялото село. Ще се издадем като нищо!

Ха сега де... Пък и едни кални бяха тия селски улици — сутринта всеки можеше да открие следите и на вола, и нашите.

Повъртяхме се на едно място, чудехме се какво да правим. Да го оставим — не може! Да гърми по камънака — още по-лошо! По едно време Ангел спокойно рече:

— Чакайте! Ще му обуем терлици.

— Какви терлици сънуваш? Ще го караме по-бавно и това е.

— Ще видим.

Той се разтършува из оборите, намери някакви парцали, на бърза ръка овърза копитата на вола. Терлици — истински терлици, ви казвам!

Тръгнахме весели. Чавдар подкарваше отзад, Ангел водеше. Сега добичето стъпваше меко, безшумно, а и най-големият следотърсач не можеше да разбере какви са тия следи. После, за да не могат и обучените кучета да ни открият, дълго газихме из ледената река. Волът не разбираше от конспирация и все се дърпаше навън, не можеше да издържи на студа, но ние го теглехме след нас... трябваше да се учи от хората.

Когато го видяхме на светло, стана ни мъчно за тоя хубав, млад вол. Не ни се искаше, никак не ни се искаше да го колим. Аз дори се чувствах виновен пред него... Но нямаше как — той трябваше да нахрани петдесет гладни партизани, за да стигнат тайно до Мургаш.

И те стигнаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.